

צו

צו את אהרן ואת בניו לאמר. (ו' ב)

ובמדרש, לאמר, כלומר שיאמר לבני ישראל שיתעסקו בקריאת העולה, שאע"פ שמקריבין עולה עוסקין היו בקריאתה, כדי שיזכו בקרבן עולה ובקריאתה, ע"כ.

ובאור הדבר נראה, כשם שקבע הקב"ה שיתוקנו העונות למעלה ע"י מעשה הקרבן, כן קבע עוד לתקן בשורש הענינים ע"י התורה, שהיא שורש הקרבנות, וצוים הקב"ה שיקראו ג"כ הפרשה של אותו הקרבן, וכמו שאמרו ז"ל ביומא ד' ו', אמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יוחאי, מנין שאף מקרא הפרשה מעכב, ת"ל זה הדבר אשר צוה ד' אפילו דבור מעכב. וכהיום בעת שמעשה הקרבנות בפועל אין לנו בעו"ה, שהמקדש חרב, עכ"פ מצות למוד הלכותיהן יש לנו, ועלינו להתחזק ללמוד דיני הקרבנות ויחשב לנו כמעשה הקרבנות. וכן הוא בזה"ק במדרש הנעלם פ' וירא, א"ר כרוספדאי, האי מאן דמדכר בפומי' בכתי ננסיות ובכתי מדרשות עניני דקרבניא ותקרוכתא ויכוין בה, ברית כרותה היא, דאינון מלאכיא דמדכרין חובי' לאבאשא לי' דלא יכלין למעבד לון אלא מיבו עכ"ל.

נראה מזה המאמר שעלינו לזרוז א"ע בלמוד הלכות קרבנות, שכזה נשקיט רוחם של המקטרגים, שלא לבד שלא יקטרגו עלינו, אלא שעוד ילמדו עלינו זכות. וכן הוא בבבלי במגילה ט"ז, בשעה שבא המן להלביש את מרדכי ולהרכיבו על הסוס, אשכחי' דיתבי רבנן קמי' ומחוי' להו הלכות קמיצה וכו'. א"ל במאי עסיקתו, א"ל בזמן שבהמ"ק קיים מאן דמנדב מנחה מייתי מלא קומצא דסולתא ומתכפר לי', א"ל אתא מלא קומצא דידכו ודחי לעשרה אלפי כיכרי כסף דידי, ע"כ בגמרא.

ולכאורה יפלא, האם בעת כזאת, שמלשין רודף אחר נפשו להמיתו, כלום מסוגל האדם ללמוד או עניני הקרבנות? אלא הוא הדבר שכתוב בזה"ק, דזכות למוד הקרבנות מועלת כ"כ, שאפי' הקטגור לא יכול להרע לו, אלא עליו ללמד זכות, וכמאמרם ז"ל, אתא מלא קומצו דידכו וכו', היינו ללמוד מעשה הקמיצה, שעולה במקום הקרבן, ולהורות בא, שאפי' בעת שצד לו לאדם מאד, אל יפטור עצמו מלמוד עניני הקרבנות דבר יום ביומו, וינצל מכל צרה.